

Příloha k protokolu o SZZ č.

Diplomant: Eva Volfová

Vysoká škola: **Jihočeská univerzita PF**

Katedra hudební výchovy

Aprobace: **ČJ-HV pro 2.st. ZŠ**

Datum odevzdání posudku: **30. 5. 2006**

Vedoucí diplomové práce:

Mgr. Martin Voříšek

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Houslista a pedagog Jiří Bezděkovský (profil osobnosti)

Zkonstatujme hned v úvodu, že zvolené téma kladlo na diplomantku větší nároky, než by se na první pohled mohlo zdát. Psaní monografických prací do značné míry usnadňuje, je-li jejich předmětem umělec s jasně vymezeným tvůrčím odkazem. Text se pak může koncentrovat na charakteristiku skladeb, nahraných zvukových nosičů nebo (například) vědeckých studií. Jinak je tomu ovšem v případě, kdy hlavní přínos dané osobnosti nelze přepočítat na běžné metry napsaných knih či natočených nahrávek. Lidé tohoto druhu ovlivňují zpravidla okolí svým „běžným“ životem, vztahem k jiným lidem a ke své práci. Jejich význam přitom není o nic menší, jen obtížněji definovatelný.

Po základních životopisných údajích se autorka nejprve věnuje Bezděkovského pedagogické činnosti, jeho vzorům a metodám v dané oblasti a zmiňuje také několik žáků, kteří našli výraznější uplatnění v hudebním dění. Dále se pozornost zaměřuje na účinkování Jiřího Bezděkovského v obecně respektovaných orchestrech (SOČR, Český komorní orchestr, Pražský komorní orchestr bez dirigenta) i v souborech, které do obecného povědomí vstoupily v menší míře (Klub sólistů, Heřmanovo trio, Drdlovo smyčcové kvarteto). Po relativně stručné kapitole o Bezděkovského houslích pak práci uzavírá přehled významných nahrávek.

Přes veškeré dílčí výhrady se domnívám, že se Evě Volfové podařilo to, co osobně považuji na její práci za nejtěžší a také nejdůležitější: Totiž zprostředkovat lidský rozměr Jiřího Bezděkovského v různých kontextech jeho životní dráhy. Šlo o úkol vsutku nelehký, k jehož odpovědnému naplnění by bylo vlastně zapotřebí podat jakousi kroniku pražského hudebního života druhé poloviny dvacátého století. To autorka pochopitelně nedělá, Bezděkovského portrét nicméně vhodně oživuje jeho vzpomínkami na osobnosti, s nimiž se během své kariéry umělecky setkal (například Václav Talich, Josef Vlach, Genadij Rožděstvenskij), o jeho lidských a interpretačních kvalitách naopak vypovídají svědectví a dialogy jiných (Václav Žilka, Josef Hrnčír, Rafael Brom). V odpovídající míře nechává Eva Volfová zaznít i zcela mimohudebním reminiscencím, které plasticky doplňují obraz prostředí a doby (patří k nim třeba vyprávění o nutnosti odpracovat si výjezdní doložku na zahraniční koncert dvouměsíčním vytrháváním bodláků podél nástupišť).

Mé kritické poznámky vůči předložené práci se týkají zejména její formální a věcné stránky. Na výsledné podobě se patrně projevil nedostatek času k preciznímu dotažení závěrečných korektur, na některých místech se tedy objevují poněkud nedůvěryhodná či vyloženě mylná tvrzení (první ročník Pražského jara se nekonal v roce 1948 - s.26, *Alžbětínskou serenádu* její autor v roce 1951 patrně nevěnoval k narozeninám renesanční panovnici Alžbětě I.). Některé informace se jeví jako spíše postradatelné (obecný popis procesu nahrávání), jiné by možná ucelenosti textu prospěly - větší prostor se například

zřejmě nabízel při vyhodnocení nahrávek Jiřího Bezděkovského: Ocenění zajisté zaslouží, že autorka shromáždila údaje o jeho sólových zvukových záznamech, uvádí je nicméně v podobě statistických přehledů, s nimiž dále nepracuje. Za bližší pozornost by přitom určitě stálo přinejmenším poměrně hojné zastoupení tzv. vyššího populáru - hudebního druhu, jemuž Jiří Bezděkovský věnoval nemalou část své tvůrčí činnosti a jenž bezesporu stojí za adekvátní zařazení do kulturních a dobových souvislostí.

Moje výše uvedené poznámky jsou pochopitelně diskutabilní, nesporným problémem ovšem zůstávají poměrně četné překlepy, chybné koncovky či interpunkce, některé stylistické obraty (i když celkově volí diplomantka velmi srozumitelné jazykové prostředky). Za trochu sporné pokládám i dosti hojné členění na podkapitoly (někdy v rozsahu 8-10 řádků), které sice na jednu stranu usnadňuje orientaci, v této míře však spíš škodí souvislosti textu. Naopak zcela korektním (byť méně obvyklým) způsobem odkazuje práce na použité zdroje. Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh na klasifikaci diplomové práce: **velmi dobře**

Mgr. Martin Voříšek, v.r.

podpis vedoucího diplomové práce

V Českých Budějovicích dne **30. 5. 2006**

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------